

Åsa Larssonová

Prolitá krev

Pátek 21. června

LEŽÍM NA BOKU na kuchyňské pohovce. Nemůžu usnout. Takhle počátkem léta bývají noci tak jasné, že člověku nedopřejí klid. Hodiny na stěně nade mnou budou brzy odbíjet jednu. Tikání hodin se rozléhá v tichu. Rozseká každou větu. Každý pokus o rozumnou myšlenku. Na stole leží dopis od té ženy.

Lež klidně, říkám si. Lež klidně a spi.

Budu myslet na Traju, fenku ohaře, kterou jsme měli doma jako děti. Ani chvíli neposeděla, pobíhala po kuchyni jako neklidná duše a drápy bušila do lakované dřevěné podlahy. První měsíce jsme ji drželi uvnitř v kleci, aby si zvykla. Doma se neustále ozývaly povely: „sedni“, „zůstaň“ a „lehni“.

Teď je to podobné. Na prsou mi leží pes, který chce vyskočit pokaždé, když hodiny zatikají. Pokaždé, když se nadechnu. Ale není to Traja. Tenhle pes odvrací hlavu, když se na něj podívám. Je plný zlých úmyslů.

Pokusím se usnout. Někdo by mě měl zamknout. V kuchyni by měla být klec.

Stojím a dívám se z okna. Je čtvrt na dvě. Světlo jako ve dne. Staré smrky na kraji parcely vrhají k domu dlouhé stíny. Připadají mi jako paže. Ruce, které se neklidně natahují z hrobů a chmatají po mně. Dopis leží na kuchyňském stole.

Jsem ve sklepe. Je půl druhé a pět minut. Pes, co není Traja, je už na nohou. Pobíhá na hranici mého rozumu. Zkousím na něj zavolat. Nechci se za ním pustit do té neprostupné zarostlé divočiny. V hlavě mám prázdno. Ruka sundává ze zdi různé předměty. K čemu mi budou? Perlík. Pácidlo. Řetěz. Kladivo.

Ruce všechno kladou do kufru auta. Je to jako hovorlam. Nevím, co představuje. Sednu si do auta a čekám. Myslím na tu ženu a dopis. Je to její chyba. To ona mě připravila o rozum.

Jedu autem. Na přístrojové desce jsou hodiny. Přerušované čárky beze smyslu. Silnice mě odnáší mimo čas. Ruce drží volant

tak pevně, až mě bolí prsty. Jestli se cestou zabiju, budou muset vyříznout volant z auta a pohřbít mě spolu s ním. Ale já se cestou nezabiju.

Zastavím sto metrů od břehu, kde má loďku. Sejdu k řece. Nehybně se leskne a čeká. Pod dubem to slabě zašplouchá. Slunce tančí na vlnkách, které zčeřil pstruh, co při hladině požívá kukly. Kolem se rojí komáři. Bzučí mi do uší. Snášejí se kolem očí a za krk a sají mi krev. Je mi to jedno. Nějaký zvuk mě přiměje se otočit. Je to ona. Stojí jen deset metrů ode mě.

Otevře ústa a něco říká. Ale já nic neslyším. Zalesklo mi v uších. Přimhouří oči. Zaleskne se v nich podráždění. Zkusmo popojdu dva kroky k ní. Ještě nevím, co chci. Nacházím se v krajině za hranicí zdravého rozumu a vědomí.

Teď si všimne, že držím v ruce páčidlo. Ústa zůstanou otevřená dokořán. Oči se zase rozšíří. Vteřina překvapení. Potom strach.

I já spatřím páčidlo. Ruka na rukojeti mi zbělá. A najednou se pes vrátí. Je obrovský. Packy jsou jako kopyta. Srst se mu zježí od krku po ocas. Cení zuby. Spolkne mě na posezení. A pak slupne tu ženu.

Už jsem u ní. Dívá se jako uhranutá na páčidlo, a proto jí první rána trefí přímo do spánku. Kleknu si k ní a přiložím jí tvář k ústům. Cítím teplý dech na kůži. Ještě nemá dost. Pes se vyřítí jako smyslů zbavený a vrhá se na všechno, co mu stojí v cestě. Drápy rozdírají v zemi hluboké rány. Zuřím. Vběhnu do divoké krajiny šílenství.

Jako utržený ze řetězu.

KOSTELNICE PIA SVONNIOVÁ kouří doma na zahrádce před řadovým domkem. Obvykle drží cigaretu, jak se na děvče sluší, mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Ale teď ji pevně svírá mezi palcem, ukazováčkem a prostředníčkem. To je pořádný rozdíl. Blíží se slunovrat, to proto. Člověk je jako z divokých vajec. Nechce se mu spát. Už nepotřebuje spát. Noc šeptá, vábí a láká ho ven.

Jezinky si obují nové boty z té nejměkčí březové kůry. Je to jako soutěž krásy. Jako smyslů zbavené tančí po loukách a nehledí na to, že kolem třeba jezdí auta. Botky si prošoupou, zatímco je s očima navrch hlavy pozorují lesní tvorové, kteří se schovávají mezi stromy.

Pia Svonniová típne cigaretu o dno obráceného květináče, který slouží jako popelník, a hodí nedopalek do otvoru. Napadne ji, že urazí celou cestu z kopce dolů až do kostela v Jukkasjärvi na kole. Zítra tam bude svatba. Už v kostele uklidila a vyzdobila ho, ale teď si vzala do hlavy, že na oltář natrhá velkou kyticí. Projde se po louce a po hřbitově. Rostou tam pryskyřníky a purpurový kakost v oblaku bílých kerblíků. A podél příkopu šeptají pomněnky. Strčí si do kapsy mobil a zaváže si tenisky.

Nad zahradou svítí půlnoční slunce. Slabé světlo proniká plotem a laťky vrhají dlouhé stíny, takže trávník vypadá jako ručně tkaný žlutozelený hadrový koberec s tmavě zeleným okrajem. Na jedné bříze hlasitě pokřikuje hejno drozdů.

Celá dlouhá cesta do Jukkasjärvi vede z kopce. Pia šlape a přehazuje rychlosti. Ta jízda je strašně nebezpečná. Nemá helmu. Vlasy jí vlají ve větru. Jako když jí byly čtyři a venku na dvorku se vestoje houpala na houpačce z pneumatiky tak, že se málem přetočila kolem dokola.

Prosviští vesnicí Kauppinen, kde na ni z ohrady zírají koně. Když mine most přes řeku Torneälven, zahlédne dva kluky, jak kus po proudu loví ryby na mušky.

Cesta vede podél řeky. Vesnice spí. Míjí turistickou osadu a hostinec, starý konzum a ošklivý kulturák. Stříbřité dřevěné stěny Vlastivědného muzea a bílé závoje mlhy na louce za plotem.

V dále na kraji vesnice, kde cesta končí, stojí červený dřevěný kostel. Střechu nedávno natřeli, a tak je ještě cítit dehtem.

Zvonice je spojená s plotem. Do kostela se vchází zvonící a pak se projde cestičkou vydlážděnou kameny, která vede ke schodům do kostela.

Jedny modré dveře do zvonice jsou otevřené dokořán. Pia sesedne z kola a opře ho o plot.

Mělo by být zavřeno, pomyslí si a pomalu jde k brance.

V břízkách napravo od průchodu k faře něco zašustí. Srdce se jí zachvěje. Zastaví se a zaposlouchá. Jenom to trochu zapraskalo. Nejspíš veverka nebo hraboš.

Zadní vchod do zvonice je také otevřený. Vidí přímo dovnitř. I dveře kostela jsou otevřené.

Teď se jí srdce rozbuší jako zvon. Sven mohl klidně zapomenout zavřít dveře zvonice, jestli si večer před slunovratem trošku přihnul. Ale ne vchod do kostela. Vzpomene si na tu partu pubertáků, kteří jednou rozbili okno kostela ve městě a hodili dovnitř zapálené hadry. To bylo před pár lety. Co se stalo teď? V duchu jí před očima vyskakují obrazy. Pospřežovaný a pomočený oltář. Dlouhé zářezy nožem na čerstvě natřených kostelních lavičích. Nejspíš vlezli dovnitř oknem a pak si zevnitř otevřeli.

Jde ke dveřím do kostela. Pomalu. Pozorně naslouchá a rozhlíží se na všechny strany. Kde se stala chyba? Takoví kluci by měli mít plnou hlavu holek a túrovat mopedy. Jak se z nich stali chuligáni, co vypalují kostely a napadají homosexuály?

Když prochází kolem portálu, zastaví se. Stojí pod varhanní kruchtou, kde je tak nízký strop, že se větší lidé musejí sehnout. V kostele je ticho a šero, ale vše se zdá být v pořádku. Kristus, Laestadius i laponská panenka Maria září neposkrvnění na oltáři. Ale přesto ji něco zarazí. Něco není na svém místě.

Pod podlahou v kostele leží pohřbeno osmdesát šest těl. Většinou na ně ani nepomyslí, pokojně odpočívají ve svých hrobech. Ale teď cítí, jako by jejich neklid stoupal podlahou a píchal ji jako jehličky do nohou.

Co je to s vámi? pomyslí si.

Oltářní uličku pokrývá červený tkaný koberec. Něco na něm leží přesně v místě, kde končí varhanní kůr a klenba se otevírá. Skloní se.

Kámen, napadne ji nejdříve. Drobný úlomek bílého kamene.

Zvedne ho mezi palcem a ukazováčkem a jde do sakristie.

Ale dveře do sakristie jsou zamčené. Otočí se, aby se zase vrátila do oltářní uličky.

Když stojí u oltáře, zahlédne spodní část varhan. Skoro celé je zastiňuje opěrný trámový systém, který vede napříč kostelní lodí od stropu a sahá tak do třetiny výšky klenby. Ale spodní část varhan vidět je. A vidí, jak před varhanním kůrem visí nohy.

Nejprve jí bleskne hlavou, že se někdo v kostele oběsil. A v první chvíli ji popadne vztek. Připadá jí to bezohledné. Pak už nemyslí na nic. Běží oltářní uličkou a potom spatří, jak před varhanními píšťalami a laponským slunečním znamením visí tělo.

Visí na provaze, ne, není to provaz, je to řetěz. Dlouhý železný řetěz.

Teď si všimne tmavých skvrn na koberci přesně v místě, kde ležel úlomek kamene.

Krev. Je to krev? Skloní se.

A pak pochopí. Ten kousek kamene, který svírá mezi palcem a ukazováčkem, není žádný kámen. Je to úlomek zubu.

Zvedne se. Upustí ten bílý úlomek, skoro ho od sebe odhodí.

Ruka loví v kapse telefon, vyťuká číslo 112.

Na druhém konci se ozve muž, jehož hlas zní hodně mladě. Pia odpovídá na jeho otázky a přitom cloumá dvířky na kůr. Jsou zamčené.

„Je zamčeno,“ řekne mu. „Nedostanu se nahoru.“

Spěchá zpátky k sakristii. Po klíči na varhanní kruchtu ani stopy. Může dveře vyrazit? Ale čím?

Ten mladík na druhém konci aparátu se domáhá pozornosti. Řekne jí, ať počká venku. Pomoc už je na cestě, slibuje.

„To je Mildred,“ křičí Pia. „Visí tam Mildred Nilssonová. Zdejší farářka. Pane bože, ta je zřízená!“

„Už jste venku?“ ptá se jí. „Není nablízku ještě někdo?“

Mladík v telefonu ji provází po schodech z kostela. Ujišťuje ho, že tu na dohled není živá duše.

„Nezavěšujte,“ říká. „Zůstaňte s námi ve spojení. Pomoc je na cestě. Do kostela už zpátky nechoďte.“

„Můžu si zapálit?“

To může. Nevadí, když telefon na chvíli odloží.

Pia si sedne na schody do kostela a telefon položí vedle sebe. Kouří a přitom si uvědomuje, jak je klidná a vyrovnaná. Ale cigareta hoří nějak špatně. Nakonec zjistí, že si zapálila filtr. Za sedm minut zaslechne v dálce sirény.

Dostali ji, pomyslí si.

Teď se jí roztřesou ruce. Cigareta z nich vypadne.

Hajzlové. Dostali ji.

Pátek 1. září

REBECKA MARTINSSONOVÁ VYSTOUPÍ na ostrově Lidö z lodního taxi a zadívá se nahoru k usedlosti přebudované na hotel. Odpolední slunce dopadá na světle žlutou fasádu s bílými vyřezávanými ozdobami. Venku na rozlehlém dvoře je plno lidí. Pár racků chechtavých se vynoří bůhví odkud a zakřičí jí nad hlavou. Vytrvalí a otravní.

Že se vám chce, pomyslela si.

Dala taxikáři příliš velké spropitné. Jako odškodnění za to, že odpovídala jen jednoslabičně, když se s ní pokoušel zapříst hovor.

„To vypadá na pořádný mejdan,“ řekl a kývl směrem k hotelu.

Na místě už byla celá advokátní firma. Hemžilo se tam asi dvě stě lidí. Bavili se ve skupinkách. Pak se rozloučili a popošli o kus dál. Stisky rukou a polibky na tvář. Obrovské grily stály vyrovnané v řadě. Kuchaři oblečení v bílém připravovali bufet na dlouhý stůl pokrytý lněným ubrusem. Namačkaní v prostoru mezi hotelovou kuchyní a dlouhým stolem jako bílé myšky v legračních vysokých kuchařských čepicích.

„Ano,“ odpověděla Rebecka a přehodila si koženou kabelu s vytlačeným krokodýlím vzorem přes rameno. „Už jsme přežili horší věci.“

Zasmál se a vyrazil, až se před lodí zvedla nad vodu. Z mola tiše sklouzla černá kočka a zmizela ve vysoké trávě.

Rebecka se dala do kroku. Po létě vypadal ostrov znaveně. Pošlapaný, vysušený a poničený.

Prohnaly se tudy davy, pomyslela si. Všechny ty rodiny s dětmi s dekami na piknik a lehce přiopilí elegantně oblečení lodní pasažéři.

Tráva byla zvalená a zažloutlá. Stromy zaprášené a žíznivé. Dovedla si představit, jak to asi vypadá v lese. Pod borůvčím a kapradím se určitě válejí lahve, plechovky, použité kondomy a hromádky výkalů.

Cestička k hotelu byla tvrdá jako beton. Jako prasklý hřbet prahorního ještěra. Sama je takový ještěr. Právě přiletěla lodí

z vesmíru. Oblečená do lidských šatů cestou na zkoušku ohněm. Bude napodobovat lidské chování. Rozhlédne se kolem a bude dělat to, co ostatní. A doufat, že její přestrojení neprohlédnou.

Už byla skoro na místě.

Seber se, říkala si. To zvládneš.

Poté, co v Kiruně zabila ty tři muže, pracovala dál v advokátní kanceláři Meijer & Ditzinger jako obvykle. Jde to dobře, říkala si. Ve skutečnosti šlo všechno do háje. Na krev a mrtvá těla nemyslela. Když se teď ohlédla za obdobím, než šla na nemocenskou, nevybavuje si, že by vůbec na něco myslela. Měla za to, že pracuje. Ale vlastně jen přerovnávala papíry z jedné hromádky na druhou. Samozřejmě špatně spala. Byla duchem nepřítomná. Trvalo jí celou věčnost, než se ráno dala dohromady a vyrazila do práce. Katastrofa udeřila zezadu. Ani si jí nestačila všimnout. Šlo o jednoduchý případ fúze a akvizice. Klient se zeptal na výpovědní lhůtu ve smlouvě o pronájmu nebytového prostoru. Odpověděla mu úplně špatně. Desky se všemi smlouvami měla přímo před nosem, ale nechápala z nich jediné slovo. Klient, francouzská zasilatelská služba, požadoval po kanceláři náhradu škody.

Pamatuje si, jak se na ni její šéf Måns Wenngren zadíval. Obličej za psacím stolem mu zbrunátněl. Pokusila se dát výpověď sama, ale na to nepřistoupil.

„To by na kancelář vrhalo nesmírně špatné světlo,“ řekl. „Všichni by si mysleli, že jsme tě k tomu přiměli, že jsme nechali na holičkách kolegyni s psychickými... která na tom není dobře.“

Ještě ten den odpoledne se vypořádala z kanceláře. Když stála na ulici Jarla Birgera v podzimmím šeru, kterým pronikala světla drahých aut svištících kolem, u vkusně naaranžovaných výloh butiků a barů kolem náměstí Stureplan, přepadl ji intenzivní pocit, že se už k Meijerovi & Ditzingerovi nikdy nedokáže vrátit. Cítila, že od nich chce být co nejdále. Ale tak to neskončilo.

Vzala si zdravotní dovolenou. Nejdřív celý týden. Pak měsíc. Doktor jí řekl, ať dělá, co ji baví. Jestli ji něco na její práci těší, ať se tomu dál věnuje.

Po tom případu v Kiruně se trestní agenda firmy neuvěřitelně rozrostla. Její jméno ani fotografie samozřejmě v tisku nezveřejnili, ale jméno kanceláře se v médiích přetřásalo často. Což přineslo své ovoce. Klienti jim volali a chtěli, aby je zastupovala „ta dívka, co byla v Kiruně“. Dostalo se jim standardní odpovědi, že jim kancelář poskytne advokáta zkušenějšího v oblasti trestního práva, ale ta dívka že by mohla při procesu asistovat. Tak se dostali k velkým trestním případům sledovaným médii. Za tu dobu šlo o dva případy hromadného znásilnění, jednu loupežnou vraždu a rozsáhlou úplatkářskou aféru.

Spolumajitelé firmy navrhli, aby se Rebecka objevovala jako přisedící u procesů, i když byla na nemocenské. Zas tak často to nebylo. Alespoň úplně neztratila kontakt s prací. A navíc se nemusela připravovat. Jen tam seděla. Samozřejmě pouze když chtěla.

Souhlasila, protože si myslela, že stejně nemá na výběr. Poškodila dobré jméno firmy, kvůli ní měli na krku žalobu o náhradu škody a přišli o klienta. Nemohla odmítnout. Dlužila jim to, a tak s úsměvem kývla.

Ve dnech, kdy měla sedět u soudu, musela alespoň vstát z postele. Pohledy soudců a poroty obvykle nejdříve přitahovali obžalovaní, ale teď byla největší cirkusovou atrakcí ona. Upírala zrak na desku stolu před sebou a nechala je, ať se dívají. Zločinci, soudci, žalobci, porotci. Téměř slyšela, jak si v duchu říkají: „Tak to je ona...“

Už dorazila k zahradě před hotelem na ostrově. Tady byla najednou tráva zelená a svěží. Za suchého léta ji museli kropit jako zběsilí. Poslední letošní šípkové růže vydávaly vůni, kterou večerní větřík nesl směrem do nitra ostrova. Vzduch byl příjemně teplý. Mladší ženy měly na sobě lněné šaty bez rukávů. Ty o trochu starší si zakrývaly ramena a paže rozepnutými lehkými bavlněnými svetříky značky IBlues a Max Mara.

Muži nechali kravaty doma. Pobíhali sem a tam v kalhotách Gant a nosili dámám drinky. Kontrolovali rozpálené grily na dřevěné uhlí a žoviálně se bavili s personálem.

Zapátrala v davu. Maria Taubeová nikde. Ani Måns Wenngren.

Jeden ze spolumajitelů firmy, Erik Rydén, jí kráčel v ústřety. Nasadit úsměv.

„To je ona?“

Petra Wilhelmssonová spatřila, jak se Rebecka Martinssonová blíží po cestičce k hotelu. Petra byla u firmy nová. Opírala se o zábradlí na verandě před vchodem. Z jedné strany vedle ní stál Johan Grill, také nováček u firmy, a z druhé Krister Ahlberg, asi třicetiletý trestní právník.

„Ano, to je ona,“ potvrdil Krister Ahlberg. „Naše firemní Modesty Blaise.“

Vyprázdnil sklenku a postavil ji na zábradlí, až to zazvonilo. Petra zavrtěla hlavou.

„Když si představíte, že zabila člověka,“ pronesla.

„Vlastně celkem tři,“ řekl Krister.

„Pane bože, mám z toho husí kůže. Podívejte se!“ řekla Petra a natáhla paži k pánům, kteří jí dělali společnost.

Krister Ahlberg a Johan Grill si paži pozorně prohlíželi. Byla útlá a opálená. Pár jemných chloupků jí letní sluníčko vyšísovalo téměř doběla.

„Tedy ne proto, že je to ženská,“ pokračovala Petra, „ale nepadá zrovna na ten typ...“

„Taky že není. Nakonec se z toho psychicky zhroutila. Nezvládá práci. Někdy se objeví u ostře sledovaných trestních procesů. Já mám zatím na krku všechnu práci a musím vysedávat v kanceláři se zapnutým mobilem, kdyby něco. A ona je za hvězdu.“

„Vážně?“ zeptal se Johan Grill. „Nikdy se o ní přece nepsalo, ne?“

„To je sice pravda, ale v právnických kruzích všichni vědí, o koho jde. Ve Švédsku tvoří právníci malou uzavřenou skupinu, jak brzy sami zjistíte.“

Krister Ahlberg ukázal asi centimetrovou vzdálenost mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky. Všiml si, že Petra má prázdnou sklenku, a říkal si, jestli by se neměl nabídnout, že jí dojde pro pití. Ale v tom případě by musel nechat Petrušku samotnou s Johanem.

„Páni,“ řekla Petra, „ráda bych věděla, jaké to je, někoho zabít.“

„Představím vás,“ řekl Krister. „Neppracujeme sice ve stejném oddělení, ale chodili jsme spolu do kurzu o obchodních smlouvách. Musíme jen chvíli počkat, než ji Erik Rydén pustí ze spárů.“

Erik Rydén Rebecku Martinssonovou na přivítanou objal. Byl to podsaditý chlapík a povinnosti hostitele mu dávaly zabrat. Potil se a z těla se mu kouřilo jako z bažiny v srpnu. Parfém Chanel Pour Monsieur smíšený s alkoholovými výpary. Rebecka ho pravou rukou párkrát lehce poklepala po zádech.

„To je fajn, že jsi přišla,“ řekl se širokánským úsměvem.

Vzal jí tašku a na oplátku jí podal sklenku šampaňského a klíč od pokoje. Rebecka mrkla na přívěsek, bíločerveně natřený kousek dřeva přivázaný ke klíči složitým uzlíkem.

Pro případ, že by hostům spadl do vody, až budou namol, pomyslela si.

Vyměnili si pár zdvořilostních frází. Počasí se vydařilo. To jsem objednal pro tebe, Rebecko. Zasmála se a zeptala se, jak se daří. Ujde to, sakra. Zrovna minulý týden k němu připlula velká ryba z oboru biotechnologií. Rozjedou fúzi s americkým podnikem, takže teď mají plné ruce práce. Poslouchala a usmívala se. Pak dorazil ještě jeden opozdilec a Erik se musel dál věnovat povinnostem hostitele.

Přistoupil k ní jeden advokát z oddělení trestního práva. Pozdravil ji, jako by byli staří známí. Horečně se snažila vzpomenout si, jak se jmenuje, ale marně. V patách měl dva nové zaměstnance, nějakou mladou ženu a muže. Mladík měl blondatou kštici a tak dohněda opálenou tvář, jakou člověk získá

jen při plachtění na moři. Byl menší postavy s širokými rameny. Vystřkoval hranatou bradu a z vyhrnutých rukávů drahého svetru vykukovala dvě svalnatá předloktí.

Vypadá jako vyfešákováný Pepek námořník, napadlo ji.

Dívka byla také blond. Hřívu vlasů jí přidržovaly drahé sluneční brýle na čele. Na tvářích měla dolíčky. Její svetřík barevně sladěný s tričkem s krátkým rukávem nesl Pepek námořník přehozený přes ruku. Pozdravili se. Dívka cvrlikala jako vrabčák. Jmenovala se Petra. Pepek námořník se jmenoval Johan a měl noblesní příjmení, ale Rebecka si ho nezapamatovala. To se jí v posledním roce stávalo často. Dříve mívala v hlavě přihrádku, kde dokázala veškeré informace roztřídit. Teď už tam žádná nebyla. Všechno padalo dovnitř páté přes deváté a většinou zase hned vypadlo ven. Usmála se a pevně jim stiskla ruce, jak se sluší. Zeptala se, pro koho ve firmě pracují. Jak se jim tam líbí. O čem psali diplomku a u kterého soudu byli na praxi. Jí samotné se nikdo na nic nezeptal.

Dál křížovala mezi skupinkami lidí. Všichni stáli rovně, jako by spolkli pravítko. Poměřovali se. Navzájem se srovnávali. Plat. Bydlení. Jméno. Známosti. Kde byli na dovolené. Někdo si postavil domek v Nacce. Jiný sháněl větší byt, protože se jim narodilo druhé dítě. Nejlépe na té správné straně čtvrti Östermalm.

„Mám nervy nadranc,“ vyrazil ze sebe se šťastným úsměvem na tváři ten, co si stavěl domek.

Čerstvě rozvedený muž ze skupinky se otočil k Rebecce.

„V květnu jsem byl u vás doma na severu,“ řekl. „Jeli jsme na lyžích z Abisko ke Kebnekaise, ale museli jsme vyrazit ve tři ráno, když byl sních ještě zmrzlý. Přes den byla hrozná břečka, do které jsme se bořili. Nedalo se dělat nic jiného než lenošit na jarním sluníčku.“

Atmosféra byla najednou napjatá. Copak se musel zmiňovat o jejím rodném kraji? Kiruna mezi ně pronikla jako zlý duch. Všichni ze sebe začali překotně sypat stovky dalších míst, kde byli.